

Proloog

23 december 1926, vrije Hanzestad Hamburg, Duitse keizerrijk

Palen als scheepsmasten ondersteunden de zware, rode stof van de pagodevormige tent op duizelingwekkende hoogte. Het warme licht van de perkamenten lampions die het bouwsel vanbinnen en vanbuiten beschenen, had een magische aantrekkingskracht. Door de uitzonderlijke vorm en talloze versieringen was het een ongeëvenaarde blikvanger.

Duizend mensen hadden de weg naar binnen gevonden. In de tent rook het naar hout, jasmijn en gefrituurde lekkernijen in papieren zakjes, die de toeschouwers tijdens de voorstelling konden kopen van Chinezen in livrei met dienbladen voor hun buik. Onvermoeibaar liepen ze vriendelijk glimlachend de trappen tussen de tribunes op en af. De thee met jasmijnbloesem was gratis en werd naar believen uitgedeeld in aardewerken kopjes.

De toeschouwers waren in de ban van de snel afwisselende num-

mers. Met ingehouden adem keken mannen, vrouwen en kinderen naar de piste, totdat het uitbundige applaus na elk acrobatenstuk de spanning brak.

Terwijl de mensen om Alfred Groote heen zich lieten meevoeren, keek hij onbewogen naar de piste, waar tien jonge Chinese dames in gewaden van witte zijde als slotstuk van hun acrobatische nummer een menselijke piramide hadden opgebouwd. Bovendien bogen ze hun tengere lichamen naar alle kanten. *Voor een normaal mens is het onmogelijk om daarbij niet je ruggengraat te breken*, dacht hij. *Slangenmensen*.

Als klap op de vuurpijl en tegen alle natuurwetten in hielden de meisjes elkaar bij de heupen vast en strekten hun benen, zodat het hele bouwwerk nog slechts op hun teentoppen rustte, zonder dat er ook maar een spoor van onbalans ontstond.

‘Grandioos,’ klonk het uit de rij voor Alfred. ‘Gewoonweg grandioos!’

Maar ook toen de gracieuze meisjes de piramide afbraken en zich naar het publiek keerden om het applaus in ontvangst te nemen, klapte de tweeëntwintigjarige niet. Vijandig keek hij vanaf zijn plaats op de achterste rij over de hoofden van de enthousiaste toeschouwers heen, die in tegenstelling tot hem niet zuinig waren met hun bijval.

Hij voelde een elleboog in zijn zij. ‘Meedoen,’ siste Klara van links in zijn oor. Ze droeg een eenvoudige, zwarte jurk en een lange ketting van glasparels. Haar korte, blonde haren krulden modieus om haar hoofd. Ze had de gelegenheid benut en zich speciaal voor de ontmoeting met hém opgedoft. ‘Wil je soms dat we opvallen? Gedraag je als een normale toeschouwer.’

Met tegenzin klapte Alfred mee, maar de duistere uitdrukking week niet van zijn gezicht. Hij beschouwde de Chinese acrobates als uitschot, net als de rest van dat hele vervloekte circus dat op zijn lange reis vanuit Beijing in het Duitse keizerrijk was aangekomen.

Hij verafschuwde hen niet omdat ze er anders uitzagen of omdat ze deel uitmaakten van een andere cultuur. Zijn haat hadden ze aan een heel andere omstandigheid te wijten.

De jonge acrobates verlieten de piste via de poort die dienst deed als in- en uitgang; het zaagsel wervelde achter hun blanke voeten op en danste in het gekleurde licht van de vijf schijnwerpers. De stalmeester van het circus, een Chinees in een klassieke smoking met hoge hoed,

kwam weer naar voren terwijl het zware, donkerrode gordijn zich achter hem sloot. Alfred vond nog steeds dat de westerse kleding hem niet stond. Zijn naam was hij vergeten. *Waarom zou hij die ook onthouden?*

‘Hartelijk dank, hooggeëerd publiek,’ riep hij buigend. ‘De Slangendochters hebben uw applaus met recht verdiend. En dan nu het absolute hoogtepunt van deze kerstvoorstelling in uw prachtige Hanzestad: Meester Wu Li en zijn droombellen!’ Hij wees naar de ingang, waar de rode gordijnen weer opgetrokken werden. Er klonk een harde gongslag die lang nagalmde.

Een reusachtige Chinees in een traditioneel, knielang gewaad van zwarte zijde stapte de piste binnen en bleef in het licht van de schijnwerpers staan. De rode en witte karakters op zijn kleding lichtten fel op. Hij had zijn armen op de rug geslagen en nam de volle tribunes in alle rust op voordat hij zich naar het midden van de piste begaf.

‘Goeie genade, dat is een reus,’ hoorde Alfred Klara verwonderd opmerken. ‘Hij is zeker twee meter lang. Ik dacht dat alle Chinezen zo klein waren!’

‘Die uit het noorden niet, heb ik gehoord,’ antwoordde hij. Ongeduldig wachtte hij af wat Meester Wu Li ging doen. Het interesseerde hem uiteindelijk even weinig als de voorstellingen van de meisjes, de jongleurs met hun borden, de clowns, de dressuurnummers met exotische dieren, de trapezewerkers, de slangenmensen, de halfnaakte danseressen en alles wat hij verder nog had moeten verduren. Alfred en zijn vrienden waren hier maar om één reden.

Meester Wu Li betastte de witte, halve bol van zijn muts, met een bronzen piek op de top. Vervolgens droegen helpers een tafel naar binnen met daarop een ondiepe, brede schaal met water. Zelf zat de Meester er afwezig bij. Hij streek over zijn lange, zwarte sik die zijn gezicht nog smaller maakte.

‘Opschieten,’ mompelde Alfred, die op zijn horloge keek. Iets over tien in de avond. Veel te laat naar zijn smaak. De voorstelling had al een paar minuten daarvoor beëindigd moeten zijn.

Wu Li kreeg een grote lus van ijzerdraad aangereikt en dompelde het gevaarte, met een doorsnee van een armlengte, in de vloeistof.

Het licht ging uit, op een enkele spot na.

De Chinees trok de draadlus met een ruk uit de schaal en er vormde zich een grote zeepbel die trillend voor de man in de lucht bleef han-

gen. De bel zette uit en golfde en dreigde uit elkaar te spatten. Wu Li legde de draadlus weg, doopte zijn handen in de vloeistof en raakte de zeepbel aan, hield hem tussen zijn vingers en liet hem nog groter worden.

‘Hoe doet hij dat?’ Klara pakte Alfred bij de mouw van zijn beige-keurige, grove corduroy jasje.

‘Dat kan me geen zier schelen,’ antwoordde hij, hoewel hij zich op zijn minst verwonderde over wat hij zag. Dat de zeepbel niet uit elkaar spatte, kon hij nog accepteren, maar hij begreep niet waarom de bel groter werd.

Wu Li had de kleurige, glinsterende bol losgelaten. Hij zweefde hoger en hoger naar het dak van de pagodetent, tot hij als op geheim bevel bleef hangen. De schijnwerper volgde de zeepbel en Wu Li verdween in de schemerige schaduwen.

‘Toen de wrede veroveraar Djenghis Khan mijn land aanviel,’ sprak de Chinees met een basstem die Alfred onwillekeurig een rilling over zijn rug joeg, ‘reed zijn barbaarse bende langs de hut van een zeepbeleidster.’

In de bel werden beelden zichtbaar!

De toeschouwers zagen Tartaarse krijgers op kleine, gedrongen paarden, die met hun sabels en speren zwaaiden. Een tegelijkertijd verschrikt en verrukt gemompel ging door de rijen van het publiek. Er kwam een door bamboe omgeven hutje in beeld, en vervolgens een stroompje waaraan een Chinese vrouw knielde.

‘De wrede krijgers wilden de knappe Lin Wei uitkleden en zich aan haar vergrijpen.’ De zeepbel liet de hulpeloze jonge vrouw zien die door de krijgers werd verrast en overrompeld. Ze bood tegenstand, spuugde en sloeg om zich heen.

Hoe... werkt dat? Alfred draaide zich verbluft om, keek van links naar rechts en probeerde de filmprojector te ontdekken waarmee ze de truc uithaalden. Hij had al een paar voorstellingen in de bioscoop gezien, maar wat hem wantrouwig maakte, was dat hij de beelden in kleur zag. *Is dat mogelijk? Een nieuwe techniek?*

Wu Li had inmiddels een tweede bel gevormd die naar boven zweefde, zich met de eerste verbond en het volume liet verdubbelen. Nu werden de scènes meer dan levensgroot weergegeven, en wie goed luisterde, hoorde het duistere lachen van de krijgers en de vertwijfelde kreten

van de vrouw. Een paar toeschouwers kreunden vol medeleven.

‘Ze wierpen haar in de trog met zeeploog, om haar te wassen. Maar Lin Wei verdween in de trog, waaruit alleen nog zeepbellen opstegen die de afschuwelijke soldaten angst inboezemden,’ dreunde de stem van Wu Li. Om de enorme bel dartelden tientallen kleine zeepbellen die onverklaarbaar met rook gevuld waren. ‘Ze verduisterden de omgeving en de paarden vluchtten in paniek. Toen ze uit elkaar spatten, gaven de bellen het nachtelijk duister vrij en belaagden de krijgers met demonische wezens.’

Prompt spatten de bellen uit elkaar. De rook kwam vrij en vormde monsters die over het publiek in de pagodetent scheerden. Veel mensen doken weg of hielden hun hoed vast en een paar kleine kinderen begonnen te huilen. Klara gaf een hoge gil toen er inktzwarte schaduwingers naar haar grepen voordat ze in de lucht oplosten.

Hoe doet hij dat? Alfred kon zich niet langer tegen zijn fascinatie verzetten. Hij brengt de verbeelding tot leven! Dat had niets te maken met een nieuw soort projectoren of andere goochelaarstrucs. Een massahypnotiseur? Een medium?

‘De laatsten van de Mongoolse horden sloegen op de vlucht toen de gevreesde draak Nie-Lung verscheen!’ riep Wu Li.

In de grote bel verscheen de goudkleurige, geschubde kop van een Chinese draak, die zijn tandenrijke muil ver opengesperd had en vol haat blies en siste. Op zijn rug droeg hij vliedunne vleugels en zijn hoornen pantser glansde. Over de wervelkolom tot het uiteinde van zijn staart droeg hij een rij getande, rechtopstaande schubben. Zijn hoorns leken op een gewei en hadden weinig gemeen met die van de Europese draken. Oranje ogen staarden door de zeepbel de pagodetent in.

Nu schreeuwden alle toeschouwers van schrik – maar Alfred bleef stil. Zijn ogen fonkelden van gelukzalige opwindning. *Meester!* Hij bewonderde het lange, lenige lijf dat gedragen werd door vier poten met vijftienge klauwen. *Mooier dan ik me hem had voorgesteld!*

‘Nie-Lung dook op hen neer en hield vreselijk huis!’ vertelde Wu Li bezwerend, terwijl de draak in de bel wild om zich heen beet, zijn lenige lichaam om de mannen heen vouwde, ze verpletterde en alle krijgers die hij te pakken kon krijgen, aan stukken scheurde.

Alfred hoorde hoe de botten braken en het metaal verboog en zag

het bloed op de grond spatten. *Die kreten klinken echt!* De haartjes op zijn armen kwamen overeind.

Plotseling spatte de zeepbel uit elkaar en Nie-Lung kwam vrij.

Hij schoot langs het tentdak, keerde om en suisde met zijn volle tien meter lengte brullend over de hoofden van de mannen, vrouwen en kinderen. Zijn hete adem kolkte door de tent en liet de lucht zinderen. Losse papieren stoven op en een paar toeschouwers verloren hun mutsen en hoeden.

De eerste bezoekers sprongen van hun zitplaatsen op en wilden in paniek de circustent ontvluchten.

Met een luid gesis vervloog de draak Nie-Lung tot onschuldige, witte rook die in kleine kringeltjes naar het tentdak zweefde, terwijl zijn gebrul wegstierf. Het licht ging aan en de felle gloed verdreef de laatste resten van de betovering.

Wu Li stond roerloos in de piste, zijn handen weer op de rug. Hij glimlachte om het tumult dat langzaam tot bedaren kwam. Hij wachtte tot ook de laatste bezoekers weer op hun plaatsen zaten voordat hij met rustige stem verder vertelde. 'De horden van Djenghis Khan konden niet weten dat Lin Wei de bruid van de draak was, die haar met zijn magische krachten beschermde. Vanaf die dag was zij veilig, tot aan het eind van haar dagen.' Hij liet een lange pauze vallen voordat hij achter het tafeltje vandaan kwam en boog.

Er volgde een overweldigend applaus. De verrukking was van de gezichten van de toeschouwers te lezen. Sommigen moesten nog bijkomen van de schrik die de schijndraak had veroorzaakt, maar niettemin gunden ze de Chinese artiest een staande ovatie. Wu Li kreeg bloemen toegeworpen en de toejuichingen leken eindeloos door te gaan.

Alfred zuchtte diep. *Goeie genade! Geen show voor mensen met een zwak hart.* Hij had een halve minuut nodig om de indruk van de beelden van zich af te schudden. *Afgelopen met die dwaasheid.* Hij pakte de hartstochtelijk applaudisserende Klara bij de arm en trok haar achter zich aan. 'Kom mee. We moeten de eersten zijn!'

Ze drongen door de rijen naar voren, terwijl de stalmeester, begeleid door zachte Chinese muziek, aankondigde dat de dierentoonstelling geopend zou worden. Alfred zag dat nog vijf jonge mannen en vrouwen naar de doorgang liepen die hen naar de kooien zou voeren. *Heel goed.*

Samen kwamen ze bij het toegangshek, waar de glimlachende kaartjesknipper in een bont Chinees gewaad hun entreebewijzen aannam om hen vervolgens met een buiging en een uitnodigend gebaar in de binnentuin achter de pagode toe te laten.

Alfred, Klara en hun medestrijders stonden nu buiten. Dertig wagens waren in een vierkant opgesteld, met in het midden een hekwerk waarachter lama's, buffels, dromedarissen en kamelen op vers stro op de bezoekers wachtten en onverstoorbaar bleven kauwen. Ook hier zorgden witte lampions voor het licht.

'Waar is hij?' vroeg Klara, die opgewonden om zich heen keek.

'Dat zullen we zo wel zien. Ze hebben hem ergens op het terrein tentoongesteld, als een van hun ellendige beesten.' Alfred keek in de gespannen gezichten van zijn kompanen. 'Wat er ook met ons gebeurt, hij heeft voorrang. Schiet wanneer ze ons willen tegenhouden. Wij geven ons leven voor hém als het nodig is. De zeppelin is paraat als de meester te zwak is om zelf te vluchten. En nu verdelen,' beval hij. 'Wie hem vindt, geeft het fluitsignaal.' Ze knikten zonder een woord te zeggen.

Samen met Klara liep hij naar links, de kooien van de dierentoonstelling voorbij, terwijl de anderen zich verdeelden en snel wegslopen.

Alfred voelde zijn woede voor het circus steeds groter worden. Ze toonden de draak in de voorstelling in al zijn schoonheid, maar in werkelijkheid lag hij in een hem onwaardige kooi en werd hij voor een paar stuivers als rariteit tentoongesteld. *Door Aziaten, die draken toch eigenlijk vereren en aanbidden!* Een verraad dat in zijn ogen dubbel zo zwaar woog. *Jullie zullen jullie straf niet ontlopen.*

Klara ontdekte de ingang. 'Daar,' zei ze en wees naar het zwarte gordijn waarboven een schild met Chinese karakters hing. Eronder was een draak geschilderd. Ze liep door, zonder op Alfreds reactie te wachten, die het afgesproken fluitsignaal een paar keer liet horen voordat hij haar volgde.

Achter het gordijn moesten ze in het schemerlicht enkele treden omhooglopen en vervolgens een tweede zwart gordijn passeren voordat ze in een kleinere pagodetent kwamen. Tien rode en witte lampions hingen aan het tentdak en verspreidden licht. Twee schijnwerpers wierpen hun lichtbundels op een grote kooi met mansdikke stalen tralies,

waarachter de gezochte met gesloten ogen lag te dommelen: de gouden draak Nie-Lung.

‘Meester!’ riep Alfred geëmotioneerd. Hij slikte en rende naar de kooi, waarvoor hij zich op zijn knieën liet vallen. Klara volgde zijn voorbeeld. ‘Goddelijke,’ zei hij eerbiedig, terwijl hij voor het wezen boog dat tot de kleinste schub identiek was met de illusie die in het circus werd opgeroepen. Hij haalde een papier uit zijn zak, vouwde het open en schoof het tussen de tralies door. Er stond in het Chinees geschreven wat hij nu hardop voorlas en waarvan de betekenis moest zijn: ‘Wij zijn gekomen om u te bevrijden.’

Het was belangrijk de draak te laten zien wat zij van plan waren. De bevrijding bleef een gevaarlijke actie, en niet alleen vanwege de Chinezen. Als er bij het wezen een misverstand over hun bedoelingen bestond, kon dat de dood van de hele groep betekenen. *Waar blijven ze trouwens?*

De draak trok zijn rechterooglid op en wierp met zijn langwerpige pupil eerst een blik op het papier en vervolgens op de man. Zijn kop bleef op zijn voorpoten liggen.

‘Dacht ik het niet – hij is verzwakt. Hij kan zelfs zijn kop niet meer heffen,’ zei Alfred verontwaardigd. ‘Die rijstvreeters geven hem niet wat een zo trots creatuur als hij nodig heeft om te leven. Alleen daarom al blazen we hun hele circus op!’

‘Meester, wij zijn de Drakenvrienden. We hoorden een maand geleden dat dit circus het waagt om u tentoon te stellen en we zijn gekomen om daar een eind aan te maken,’ verklaarde Klara, die verrukt was omdat ze in de nabijheid van het vereerde wezen mocht verkeren. ‘U hebt vast wel van ons gehoord. De Drakenvrienden zitten ook in China, is het niet? Wij vechten ervoor dat de Europeanen draken niet langer als vijanden zien, maar als wezens die vereerd dienen te worden...’

‘Dat kun je hem later haarfijn uit de doeken doen,’ onderbrak Alfred haar bars. Dat hun vrienden zich nog niet bij hen gevoegd hadden, deed het ergste vermoeden. *Elke seconde telt.* Hij greep het zware slot dat de dubbele deuren extra beveiligde, tastte met zijn vrije hand in de binnenzak van zijn jasje en trok een bundel lopers tevoorschijn. ‘Uw vlucht is voorbereid, meester. U zult niet langer onwaardig tentoongesteld worden en het vermaak dienen van degenen die u verafschuwen.’ Weer citeerde hij de woorden die op het blad papier stonden. Aangezien ze niet wisten of de draak andere talen verstond, had Alfred de

tekst laten vertalen – om te voorkomen dat de meester hen uit tragisch misverstand zou aanvallen. Het slot klikte een paar keer, maar het mechaniek weigerde open te springen. ‘Vervloekt!’

Nie-Lung deed zijn tweede oog open en hief langzaam zijn kop om de inspanningen van de mensenman te volgen.

‘Meester, wat een vreugde!’ riep Alfred opgelucht. ‘De aanstaande vrijheid geeft u de nodige kracht.’

‘Laat mij eens proberen.’ Klara bewoog de looper licht heen en weer.

Op het moment dat de beugel van het slot opensprong, klonk er op de trap het gestommel van laarzen.

Alfred rukte de deur van de kooi open en wenkte naar het creatuur met zijn glanzende en fonkelende gouden schubben. ‘Meester, kom! We hebben uw ontsnapping goed gepland...’

‘Alfred!’

Met een ruk draaide hij zich om toen Klara schreeuwde. Door de ingang kwamen Chinese arbeiders binnengestormd, die lange planken, hamers en zwaarden bij zich hadden. De zwijgende Wu Li stak met kop en schouders boven de groep uit, terwijl de anderen schreeuwden en brulden.

Klara stond tegenover hen, met twee revolvers in haar handen. ‘Blijf staan, ellendige spleetogen!’ schreeuwde ze en liet de lopen van haar wapens heen en weer zwaaien. ‘Ik laat niet toe dat jullie de meester nog langer zo verachtelijk behandelen.’

Alfred trok zijn beide Mauser c96 halfautomaten en richtte de lange lopen eveneens op de onverwachts opgedoken aanvallers. *Dan hebben de anderen het waarschijnlijk niet gered.* Hij dacht na. De bevrijding van de goddelijke kon nog altijd slagen. ‘Meester, u moet ons helpen,’ zei hij. ‘Verstaat u mij?’

Ja, hoorde hij de draak in zijn hoofd zeggen. Zoals alle machtige geschubde creaturen communiceerde hij langs telepathische weg met mensen.

Alfred was tegelijkertijd opgelucht en verrast. Voor het eerst viel hem deze grote eer te beurt. Het leek erop dat de wezens zich daarbij van een universele taal bedienden. ‘Kunt u... in... uw verzwakte toestand... vliegen?’ stotterde hij tot zijn eigen ergernis. Ondanks alle voorbereiding bracht de vreemde stem in zijn brein hem van zijn stuk. Hij concentreerde zich op het bevrijdingsplan.

Ik zou het moeten proberen.

‘Het is niet noodzakelijk. We hebben maatregelen getroffen: op de weide naast het circus wacht een zeppelin met een gondel waarin u voldoende ruimte hebt.’ Alfred feliciteerde zichzelf met de beslissing het luchtschip in het goed doordachte plan op te nemen. ‘Alstublieft, geef ons dekking met uw vurige adem totdat we bij het luchtschip zijn.’ Hij liep achteruit om de draak naar buiten te laten. ‘We brengen u met het luchtschip naar een vriend die al veel van uw soortgenoten bij elkaar heeft gebracht.’

Als dat zo is. De draak verhief zich op zijn vier poten, maar bleef enigszins gebukt staan om niet met zijn rug tegen het plafond van zijn gevangenis te stoten. *Meende je het, toen je zei dat je het circus zou opblazen?*

Alfred knikte. ‘Alles is voorbereid. We hebben bommen in de pagode gelegd om uw cipiers te straffen voor hun euvelde daden. Over iets minder dan twintig minuten gaan ze af, meester. Kom!’

Wu Li hief zijn armen en de Chinese arbeiders vielen stil. ‘Als jullie twee nu niet weggaan, zal het slecht aflopen,’ zei hij met een duistere stem. ‘Draken zijn gevoelige wezens die er niet van houden gestoord te worden, wat de bedoeling daarvan ook is.’

‘Houd je mond!’ Alfred hield de lopen van zijn pistolen nog steeds op de Chinezen gericht.

De grote man glimlachte onaangedaan. ‘We hebben jou verkeerd ingeschat en dachten dat jij en je vrienden de draak iets wilden aandoen. Voor jullie kompanen kwam de vergissing te laat aan het licht, maar het kan jou en de vrouw het leven redden.’

‘Zijn ze dood?’ riep Klara, die de hanen van haar revolvers spande. ‘Schoften dat jullie zijn! We hebben munitie genoeg voor jullie allemaal!’ Ze schoot twee arbeiders midden in hun borst. Kreunend vielen ze op de grond waarna de directe omstanders zich geschrokken over hen heen bogen om hen bij te staan.

Wu Li hield de anderen tegen, die zich op de vrouw wilden storten. ‘Dat was onverstandig.’

‘Waarom? Klara heeft gelijk: jullie verdienen het te sterven,’ zei Alfred dreigend, terwijl hij zijn wapen hief. ‘Jullie hebben onze beste mensen gedood en de meester beledigd. Jullie...’

Uit haar ooghoeken zag Klara hoe het lijf van de draak als een blik-

semschicht naar voren schoot. Daarna kraakte en knarste het. Een lichaam viel met een zwaar en zompig geluid om.

Met een schreeuw van ontzetting draaide ze zich om. ‘Meester, wat doet u?’ Ze zag het weerzinwekkend toegetakelde lijk van Alfred op de vloer liggen. Zijn bovenlichaam was verpletterd en in zijn borst gaapten vier grote gaten waaruit het bloed in stromen op de grove en smerige vloerplanken liep. Het rode vocht droop van de rechterklauw van Nie-Lung, zijn ogen lichtten goudkleurig op en straalden op haar neer.

Hij heeft hem gedood? Klara kon niet begrijpen wat er gebeurd was. Was het een misverstand of verraad? Ze liet haar armen zakken en beefde van afschuw en angst. ‘Meester... waarom?’

Ik kan niet toelaten wat jij en je overijverige vriend doen. Nie-Lung keek naar zijn besmeurde klauwen. *Ik moet jullie laten verdwijnen.*

Klara hoorde zijn woorden, maar kon ze niet vatten. Het was onbegrijpelijk voor haar dat ze zo oneerlijk werd beloond voor haar inspanningen. De weken van planning, de uitgebreide voorbereidingen om de goddelijke uit zijn gevangenschap te bevrijden... *en nu laat hij mij daarvoor ombrengen?* Ze deed twee stappen achteruit, weg van het afwachtende wezen. ‘Nee,’ fluisterde ze geschokt. Haar leven en idealen die ze in dienst van de Drakenvrienden had gesteld, leken plotseling zinloos en verknoeid.

Iemand hield haar keel van achteren vast en sloeg haar in haar rug. Althans, dat dacht Klara eerst, tot ze de lange punt uit haar borst naar voren zag steken. Er zat bloed aan. Haar bloed. Toen kwam de kwelende pijn en onmiddellijk daarna de tweede steek, samen met de verlossende dood, voordat ze nog iets zeggen kon.

Wu Li stapte achteloos over de jonge vrouw heen die hij als terloops vermoord had en liep naar Nie-Lung toe. Zijn houding sloeg volledig om. Hij toonde zich klein en liet zijn onderworpenheid en schuld blijken. ‘Vergeef mij en mijn mannen dat deze mensen u hebben lastiggevallen, Lǎozǐ.’ Hij boog diep voor de draak.

Ik vergeef het je, Wu Li. Het monster keerde terug in zijn kooi, rolde zich half op en legde zijn kop op de geschubde voorpoten. *Jij kon niet weten dat er Drakenvrienden zouden zijn die zich geroepen zouden voelen om mij te bevrijden.* Hij lachte zacht. *Jammer dat we ze moesten doden, maar er was op zo korte termijn geen betere oplossing. Het we-*